

POVESTEA BRADULUI

Într-o grădină frumoasă creștea un brad cu o înfățișare deosebită. Stăpânul grădinii îl îndrăgea mai mult decât orice alt copac. An după an, bradul creștea și se făcea tot mai puternic și mai frumos.

Într-o zi, Stăpânul grădinii se apropie de copacul său cel drag și îi spuse:

- Bradul Meu drag, am trebuință de tine.

Minunatul copac simți că venise clipa pentru care fusese creat și -I zise, cu multă bucurie:

- Stăpâne, gata sunt. Fă din mine ce vrei.

- Dar... va trebui să te tai pentru a putea face ce trebuie cu tine.

Copacul se înspăimântă:

- Să mă tai, Doamne?! Pe mine, cel mai frumos copac din grădina Ta? Nu, te rog, nu! Folosește-mă spre bucuria Ta, Doamne, însă, Te rog, nu mă tăia.

- Bradul Meu drag, dacă nu te tai, nu te pot folosi.

Peste grădină se așternu tăcerea. Până și vântul încetă să mai bată. Bradul își plecă încetișor coroana și murmură:

- Doamne, dacă nu mă poți folosi fără a mă tăia, retează-mă.

- Bradul Meu drag, continuă

Stăpânul, nu doar că trebuie să te tai, dar trebuie să-ți retez crengile. Trebuie să-ți despic tulpina în două și să-ți scot afară inima. Dacă nu fac asta, nu te pot folosi.

Bradul se plecă, înduișat, până la pământ:

- Doamne, taie-mi tulpina și crengile și... scoate-mi și inima.

Astfel, Stăpânul grădinii tăie bradul, îi retează crengile, îi despică tulpina în două și îi scoase inima. Apoi îl duse într-un grajd sărăcăcios unde a făcut din el o iesle pentru Mielul lumii.

Pe când copacul era falnic, bradul trăia doar pentru sine și își admira propria frumusețe. Retezat, rănit, desfigurat, se preschimbă într-o iesle pe care Domnul o folosea pentru a face Împărăția Sa roditoare...

După Bruno Ferrero

**Ceea ce noi numim
sacrificiu sau jertfă,
Dumnezeu numește
„am trebuință de tine”.**

Părintele Iachint de la Putna

Sfaturi duhovnicești

Sunt multe și mari roadele ascultării creștine. Nu vedem urmările neascultării? Când a lipsit ascultarea din cer, îngerii s-au prefăcut în diavoli. Când lipsește ascultarea din familie, copiii devin răi și părinții plâng fără mângâiere. Când lipsește ascultarea din Biserică, creștinii se dezbină, se rup de dreapta credință și se duc la secte. Când lipsește ascultarea din societate, locul ei îl ia haosul și dezordinea.

Citiți, citiți cărți sfinte, căci cine citește cărți sfinte ajunge să-și sfințească sufletul!

Când suntem la răscruce este bine să nu ne grăbim, ci să ne oprim, să gândim, să ne rugăm și să cerem ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului, al sfântului înger păzitor, al sfinților și să cerem sfatul părintelui duhovnic.

Să nu neglijați rugăciunea de dimineață, de seară, înainte și după masă frecventarea bisericii, milostenia, rugăciunile de mulțumire pentru cele mari, dar și pentru cele mici. Nu neglijați rugăciunile către Maica Domnului, mijlocitoarea noastră, nădejdea noastră în toate încercările.

A iubi pe aproapele nu înseamnă numai a mângâia cu cuvântul, ci înseamnă a intra în casa săracului, a ațâța foc în vatra celui înfrigurat, a picura nădejde în inima celui suferind, a-l întoarce în așternutul său, a-l duce cu mâinile noastre la spital, la preot, la spovedanie.